

sterk van rythme en plastiek, toch gaan wij hoe langer hoe meer beseffen, dat er iets in ontbreekt. „Doolagiën” . . . maar wie verstaat dat woord nog in een tijd, die van ieder onzer eischt, dat wij blijven op de plaats, waar wij gesteld zijn en het daar uithouden!

ROEL HOUWINK

Decorative Art 1934. The Studio year book. Ed. by C. G. Holme. The Studio Ltd. London — New York, 1934.

Gelijk alle jaarboeken van The Studio is ook dit wederom vol voortreffelijke afbeeldingen, thans een beeld gevende van moderne woning-inrichting in diverse Europeesche landen. Nederland is daarbij vertegenwoordigd door de architecten Brinkman en Van der Vlugt, W. H. Gispen en Bas van Pelt. Of Antoinette Boissevain een Hollandsche is, weet ik niet. De inleiding is van John de la Valette, met het actueele opschrift „Back to Decoration?” Daarin wijst hij op de reactie, welke de strenge zakelijkheid heeft opgewekt en die leidt naar een grootere behoefte naar meer dan het functioneele alleen, naar versiering. „The reaction — zoo schrijft hij o.m. — against superfluous objects and aimless ornament has gone the full length, until anything falling short of the hygienic standards of a hospital dormitory is looked upon with suspicion.”

De bewondering des schrijvers voor een wel erg on-functioneele en bovendien weinig oorspronkelijke versiering als die van een slaapkamer van Hayes Marshall zal men hier te lande overigens niet algemeen deelen!

Na deze inleiding volgt een artikel van B. S. Townroe over verstandige economie in het bouwen en inrichten van huizen. Hierin worden verschillende typen van goedkoope alleenstaande of paarsgewijze gebouwde kleine huizen besproken. Hierbij zijn aantrekkelijke voorbeelden van werk van Engelsche, Duitsche, Oostenrijksche, Hongaarsche en Fransche architecten.

J. S.

DE TENTOONSTELLING VAN ITALIAANSCH KUNST TE AMSTERDAM

Juli—October 1934

Het veelkleurige aspect van de tentoonstelling van Italiaansche kunst in het Stedelijk Museum te Amsterdam heeft aan menigen bezoeker verwarring en museum-vermoeidheid gebracht. Men is in ons land dergelijke omvangrijke uitwassen op expositiegebied niet meer gewend. Door de pers was men daarenboven in geen al te welwillende stemming gebracht en het medetorsen van den met 1300 nummers zwaar beladen catalogus heeft niet ieder verlichting gegeven. De woorden uit de inleiding „niet een samenvatting van het allergrootste — aan het grootste herinnerd wordt men